

VILTSU KOPPOLA

PELINAINEN

VUODEN KUUKAUSI

Pelinainen

Viltsu Koppola
Pelinainen

© 2019 Viltsu Koppola

Kustantaja: BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1821-6

Kiitokset

Heinille ja Mannalle

Pelinainen

Tästä se lähtee. Hengitän liioitellun rauhallisesti ja annan mieleni tyhjentyä. Otan tiukan otteen mailasta. Heilautan sen taakse ja tuon takaisin räjähtävällä voimalla. Osuma pienen pallon on täydellinen. Kuulen kovan napsahduksen ja sen jälkeen vielä toisen, hieman heikomman äänen. Käännyin katsomaan pelon ja toivon sekaisin tuntein.

Erkki Danmart oli tällä hetkellä elämäänsä tyytyväinen mies. Tyytyväisenä hän tulisi kuolemaankin, tosin hieman oletettua aikaisemmin.

Ilma oli leppoisa ja takana onnistunut golfkierros. Mikä mainiota, hän oli taas ylivoimaisesti peitonnut pelikaverinsa. Nyt olisi aika ottaa pieni olut ja polttaa sikari Klubin terassilla.

Harmaanliila golfbägi seisoj Klubin oven vieressä muiden bägien joukossa. Erkki oli jo menossa sisään, kun hänen katseensa kiinnittyi siihen. "Mitä ihmettä, onko neiti Manninen jälleen ryhtynyt pelaamaan?" hän mietti kulmiaan kevyesti rypistäen.

Klubilla neiti Mannista ei kuitenkaan näkynyt.

Erkki palasi takaisin ulos, ja näki nuoren naisen tunkevan vesipulloa bägin sivutas-kuun. Kiinnostuneena hän meni tervehti-mään naista: ”Hyvää iltaa. Anteeksi että ute-len, mutta tuo golfbägi näyttää tutulta. On-kohan neiti Manninen jossain täällä?”

Sanna nosti katseensa ja vastasi viileästi hymyillen: ”En usko, että neiti Manninen ai-koo enää pelata. Hän myi golfvälineensä tar-peettomina minulle.”

Erkki kohotti kulmakarvojaan hieman yl-lättyneen näköisenä: ”Vai niin hän teki. No, neiti Manninen ei koskaan oikein tuntunut-kaan viihtyvän pelin parissa. Mille kentälle olette menossa?”

Sanna vilkaisi miestä nyt jo hieman ärty-neen oloisena. Heillä oli Merkun kanssa kiire lähtöpaikalle. Olisi hyvä ehtiä tekemään edes muutaman lämmittelyliike ennen peliä. Tur-hanpäiväiseen jutusteluun ei nyt ollut aikaa.

”Menemme kiertämään tuon ala-Ysin. Kello on jo paljon, vajaa vartti aikaa lähtöön. Mei-dän pitää mennä”, hän sanoi ystävättärel-leen, sekä nyökkäsi Erkkille merkiksi siitä, että keskustelu oli päättynyt.

Erkki jäi mietteliäänä katsomaan heidän peräänsä. Olisi mielenkiintoista nähdä miten mailat toimisivat tällä pelaajalla. Hän oli itse aikoinaan huolella valinnut nuo pelivälineet niiden ominaisuuksien mukaan. Kyseessä oli jotakuinkin parhaat mailat mitä aloittajille

löytyi. Silti, neiti Manninen oli ollut ihan toivoton tapaus kentällä.

Erkin ilmestyessä lähtöpaikalle naiset näyttivät hämmentyneiltä. Muita ei pitänyt mahduttaa samalle kierrokselle, koska aloittelijoina naisten tasoitus oli yhteensä niin suuri.

Kohteliaasti Sanna ja Merkki kuitenkin esittelivät itsensä. Erkki puristi Sannan kättä mielteliäästi hivenen liian pitkään, ja tämä joutui hämillisenä vetämään kätensä pois.

Erkki aloitti pelin kauimmaiselta miesten tiiauspaikalta. Pallo lensi komeasti lähelle viheriötä. Niinpä hänelle jäi hyvin aikaa tarkkailla seuralaistensa pelaamista.

Naisilla ei aloitus sujunut ihan yhtä hyvin. Näkyi, että pelikokemusta ei ollut vielä kertynyt ja aloituslyönnit jäivät lyhyiksi. Lähinnä Erkkiä kiinnosti se, miten Sanna saisi lyöntinsä sujumaan neiti Mannisen mailoilla.

Tämä huomasi Erkin tuijotuksen, ja tunsikin olonsa silmin nähden vaivautuneeksi.

”Niin tuota, kävimme Merkun kanssa Green Card kurssit vasta pari viikkoa sitten. En ole ehtinyt harjoitella sen jälkeen kuin pari kertaa.”

”Tervetuloa hienon lajin pariin”, Erkki nyökkäsi ymmärtäväisesti. ”Haluaisitteko mahdollisesti konkarilta neuvoja, vai pelaatko mieluummin rauhassa omaa peliä?”

Sanna vilkaisi Erkkiä arvioiden. Mies oli varmaan jo lähellä viittäkymmentä, mutta erittäin hyväkuntoisen näköinen. Hiukset

olivat jo hieman harmaantuneet ohimolta. Iho oli päivettynyt ja silmäkulmissa oli hienoisia harakanvarpaita. Olemus oli herrasmiesmäisen komea ja tyylikäs.

”Se olisi hienoa, kiitos. Kaikki apu on tervetullutta näin alkuvaiheessa. Kurssilla ei ehditty paneutua muuta kuin ihan perusasioihin.”

Erkki nyökkäsi tyytyväisenä. Korjattuaan ensin hieman Merkun lyöntiasentoa, hän kiinnitti kaiken huomionsa Sannaan. Pienten korjausten jälkeen hän tarkisti tilanteen uudelleen.

Ote mailasta oli nyt suurin piirtein oikein, käsien asento oli kunnossa, rinnat mukavan täyteläiset, lyöntiasento hyvä, takapuoli herkullisen kiinteän ja pyöreän näköinen, golfpallo oli oikealla kohdalla ja lyönti osui varsin napakasti.

Erkki yllättyi miellyttävästi. Nainenhan tuntui saman tien ymmärtävän ohjeet, ja hänen lyöntinsä parani kerta kerralta. Harjoitusta toki tultaisiin tarvitsemaan rutkasti lisää, mutta nyt mailoilla vihdoinkin oli arvoisensa pelaaja. Mielenkiintoista, hän ajatteli. Olisi todella kiehtovaa seurata miten kehitys jatkuu.

”Sanna”, vastasin puhelimeen samalla kelloani vilkaisten. Miksi ihmeessä Koistinen soitti minulle työasioista vielä tähän aikaan

illalla? Kello oli jo yli yhdeksän ja olin autossa matkalla kotiin innostavan golfkierroksen jälkeen. Lopetin puhelun lyhyeen luvaten palaavani asiaan heti aamulla.

Mietin hajamielisesti Erkkiä ja hänen yhteyttään neiti Manniseen. Se vaikutti jotenkin oudolta. Erkki oli tehnyt minuun jonkinnäköisen vaikutuksen herrasmiesmäisellä käytöksellään ja avuliaisuudellaan.

Huokaisin kevyesti ajatusteni palatessa seuraavan päivän työkiireisiin. Ajauduin golfiin oikeastaan siksi, että yhä useampi firma tuntui järjestävän siihen liittyviä tapahtumia ja virkistyspäiviä. Ajattelin lajin olevan hyödyllinen uralla etenemisen suhteen.

Houkuttelin parhaan ystäväni Merkun mukaan, ja menimme Green Card kurssille. Merkki oli innokas shoppailija, joten hän osti heti alkajaisiksi paljon mainostetun aloittelijoiden golfbägin mailoineen ja sen väreihin sopivat golfvaatteet.

Minä en halunnut näin alussa sijoittaa suuria summia pelivälineisiin, joten seurailin käytettyjen välineiden myyntipalstoja. Golfpörssistä sitten bongasin neiti Mannisen myynti-ilmoituksen.

Huvittava nimi pisti ensin silmääni. Hymyilin itsekseni, olikohan kyseessä antiikkiset, oikeasta hikkoripuusta tehdyt mailat?

Ilmoitus oli juuri tullut palstalle. Nopeasti googlasin myynnissä olevat mailat ja yllätyin. Nainen oli myymässä pitkästi yli tonnin maitoja parilla sadalla eurolla.

Soitin samantien neiti Manniselle, ennen kuin joku muu ehtisi ennen minua. Odotin puhelimeen vastattavan hauraalla vanhan ihmisen äänellä, mutta yllättäen sieltä kuuluikin hiljainen, mutta ihan tavallisen kuuloinen naisen ääni.

Esittelin itseni ja kerroin olevani kiinnostunut hänen mailasetistään. Kysyin vielä vanhasta tottumuksesta, oliko hinnassa yhtään tinkimisen varaa.

Ääni puhelimessa kuulosti epävarmalta: ”Jos kaksisataa tuntuu liian paljolta, niin toki hintaa voi laskea. Paljonko olisitte valmis maksamaan?”

Tässä vaiheessa omatuntoni puuttui peliin, setti oli jo nyt reilusti alihintainen. ”Olisiko 190 käypä hinta?”

Tähän hän suostui helpotuksesta huokaisen. Sovimme, että kävisin vielä samana iltana hakemassa golfbägin mailoineen häneltä.

Neiti Manninen asui Töölössä, arvokkaassa vanhassa kivitalossa lähellä Temppeliaukion kirkkoa. Oven avasi iättömän näköinen nainen. Hänen kädenpuristuksensa oli hento, kun hän esitteli itsensä.

Hänet tavattuani nimi ei enää vaikuttanut niin oudolta kuin aikaisemmin. Nainen tosiaan vaikutti töölöläiseltä ikäneidolta. Ihan kuin hän olisi elänyt vielä Suomi-Filmi aikaa.

Katsastimme myytävänä olevat tarvikkeet. Setistä näki, että sitä oli käytetty, mutta hy-

vin vähän. Hyvältä näytti. Annoin neiti Manniselle neljä viidenkymppin seteliä.

Hän hätääntyi: ”Minulla ei ole vaihtorahaa ja hinnaksihan sovittiin se 190 euroa.”

Minun kävi häntä sääliksi, eihän nyt kymppi ollut mikään paniikin aihe. Ja sitä paitsi, olin tehnyt todella erinomaiset kaupat pelitarvikkeiden kanssa.

”Ei hätää. Ei tarvitse palauttaa sitä kymppiä, setti on niin erinomaisessa kunnossa. Kannattaa varmaan kuitenkin ottaa ilmoitus pois pörssistä, niin ei tule enää turhia puheluita”, sanoin hymyillen neidille yhteisymmärryksen merkiksi.

Neiti Manninen oli liikuttavan kiitollinen, kun kiusallinen tilanne järjestyi parhain päin. Minä puolestani olin enemmän kuin tyytyväinen ostokseeni. Voisi sanoa, että erosimme positiivisissa tunnelmissa.

Muutaman päivän päästä menin golfkentälle treenaamaan lyöntiä harjoittelualueelle, eli toisin sanoen rangelle. Tällä kertaa ei ollut peliseuraa, kun Merkkukin oli lomalla jossain etelässä. Minulla ei ollut sille illalle mitään muutakaan tekemistä, ja olin kerrankin päässyt lähtemään ajoissa töistä.

Toki olisin voinut ilmoittautua pelikierrokselle ja pelata ennestään tuntemattomien kanssa, mutta en ollut vielä ajatuksesta kovin innostunut. Minun olisi ensin saatava

lyöntiini enemmän pituutta ja puttaukseseen tarkkuutta. Halusin harjoitella kaikessa rauhassa.

En juuri katsellut ympärilleni, vaan olin täysin keskittynyt rautaseiskalla lyömiseen, kun kuulin Erkin äänen vierestäni.

”Iltaa Sanna. Hauska nähdä sinua taas. Miten lyönti sujuu tänään?”

Katsahdin ylöspäin yllättyneenä: ”Kas, hei Erkki. Yritän tässä tutustua rautamailojen sielunelämäään. Kovin vaihtelevasti sujuu lyönnit. Tai no, oikeastaan tosi surkeasti”, en voinut estää harmistusta kuulumasta äänesäni. Olin lyönyt todella huonosti ja kiitin luojaani, että olin rangella harjoittelemassa enkä peliväylällä tumpuloimassa vieraiden ihmisten kanssa.

”Haluaisitko neuvoja, vai haluatko jatkaa harjoittelua itseksesi?”

Vilkaisin Erkkiä kiitollisena: ”No nyt olisivat kyllä hyvät neuvot tarpeen. Tästä ei tule yhtään mitään.”

Erkki hymyili huvittuneen näköisenä: ”No niin. Katsotaanpa sitten mistä nyt oikein kiihastaa.”

Korjattuaan käsieni asentoa ja siirrettyään palloa hiukan hän katsoi minua arvioivan näköisenä: ”Kokeilepa nyt, muista pitää hartiat rentoina.”

Lyöntini sujui heti paljon paremmin. Samoin myös kaikki seuraavat lyönnit. Tästä innostuneena kokeilin muitakin rautamailoja.

Erkki otti tiukan, mutta kannustavan valmentajan roolin ja huomautti heti, jos käänsin rannetta liikaa tai vartalonkierto jäi vajaaksi. Lyöntini paranivat kerta kerran jälkeen. Edistys oli ihan uskomatonta.

Olimme niin uppoutuneita harjoitteluun, että emme huomanneet ajan kulumista. Yhtäkkiä kello oli lähes kymmenen ja Klubirakennuskin oli jo suljettu. En olisi millään malttanut lopettaa, kun lyönnit sujuivat Erkin ansiosta niin mainiosti, mutta oli jo aika lähteä kotiin. Olin erittäin tyytyväinen illan saldoon.

”Kiitoksia avusta ja kärsivällisestä neuvoimisesta. Opin tosi paljon”, sanoin kiitollisena hymyillen.

”Ei kiittämistä. Olet hämmästyttävän nopea oppimaan. Olisi kyllä kiinnostavaa nähdä miten sinulta sujuu driverilla aloituslyönti. Oletko ehtinyt harjoittelemaan sitä?”

No, enhän minä vielä ollut ehtinyt sitä edes kunnolla kokeilemaan. Niinpä myönnyin innokkaasti, kun Erkki ehdotti, että seuraavalla kerralla harjoiteltaisiin ensin aloituslyönti ja sitten pelaisimme yhdessä yhdeksän reiän kierroksen. Sovimme siis tapaavamme golfkentällä taas parin päivän päästä.

Olin odottanut malttamattomasti seuraavaa harjoituskertaa ja hymyilin leveästi Erkille nähdessäni hänet jälleen. Harjoittelimme, tai

oikeastaan minä harjoittelin Erkin opastamana rangella aloituslyöntiä, ja sitten pelasimme yhdeksän reiän kierroksen.

Pääsin heti soveltamaan kaikkea uutta opimaani käytäntöön. Olin innoissani ja huomasin Erkkiä hieman huvittavan minun intoni peliä ja harjoittelua kohtaan. Kohteliaasti hän kuitenkin tarjoutui jatkamaan opettamistani, ja minä otin ehdotuksen tyytyväisenä vastaan. Niinpä sovimme saman tien jo seuraavasta kerrasta.

Suljin läppäriini ja olin juuri lähdössä, kun Koistinen astui työhuoneeseeni.

”Sanna, olisiko hetkinen aikaa?”

Vilkaisin kelloani, oikeastaan minulla ei olisi yhtään ylimääräistä aikaa, jos yrittäisin ehtiä lähtemään ennen pahinta ruuhkaa. Huokaisin syvään, mutta hymyilin ystävällisesti: ”Minulla on sovittu tapaaminen ja ehdin jo sulkea koneen. Toki silti aina pieni hetki löytyy. Miten voin auttaa?”

Koistinen vilkaisi merkitsevästi omaa kelloaan ja rykäisi hieman.

”No, kellohan on vasta kolme. Onhan tässä vielä työpäivää jäljellä. Katsotko mikä noissa uusissa tarjouspohjissa on vikana, kun en saa asiakkaalle tarjousta tehtyä. Se pitäisi saada tänään lähtemään.”

Hymähdin sisäisesti. Koistinen jätti aina asiat viime tippaan. Tämä ei ollut ensimmäi-

Sanna on älykäs ja päättäväinen nuori nainen, joka on raivannut tiensä eteenpäin vaatimattomista lähtökohdista huolimatta. Hän pelaa kovilla panoksilla niin työ- kuin yksityiselämässäänkin. Golfin parissa hän tutustuu Erkkiin, joka tuntuu haluavan aina vain enemmän hänen huomiotaan. Sannan törmätessä työssään lasikattoon, peli kovenee ja panokset kasvavat entisestään. Erkin tilaisuus koittaa ja luksuselämä eksoottisine matkoineen tulee tutuksi. Juuri kun Sanna ajattelee saaneensa kaiken haluamansa, kohtalo puuttuu peliin ja Sanna joutuu kovan päätöksen eteen. Miten ratkaista umpikujaan ajautunut tilanne ja onko pelistä ulospääsyä?

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi